

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

MART' 95

ağın DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Dr. VÂKİF ÖZKUL

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
MUAMMER NİKSARLI

Yazı Kurulu
Nihat ASYALI
Dr. Vâkif ÖZKUL
Nihat İSPİR
Rüştü ASYALI
Zafer GENÇAYDIN

Teknik Yönetmen
Taner BERİKMAN

Yazışma Adresi
Necatibey Cad. Uysal Apt. No: 20/16
Tel: 230 11 54 06430-ANKARA

PTT 101843 no.lu Çek Hesabı

Gönderilen yazılar yayımlansın
yayımlanmasın iade edilmez
ve telif ücreti ödenmez.
Bu dergide yayımlanan yazılardaki
fikirlere yazarlarına aittir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi
ayda bir çıkar.

Yıl: 5 Sayı: 43
MART-1995

Dizgi: İlker B. Artıran - 230 84 71
Baskı: Emeç Ofset Matbaacılık - 278 30 26
278 30 27

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri

İsmail BEYDEMİR : Ağın
Gürol KORKMAZ : Malatya
İ. Cengiz YÜCEL : İzmir
H. Cüneyt ÖZKUL : Ankara

Kapak: Ağın'dan Bir Görünüş (Hoşirik Koyu)

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3	.....Söz Ola	<i>Veysel GÜLTAŞ</i>
5	.....Savaş ve Çocuklar	<i>Veysel GÜLTAŞ</i>
6	.....Kurum	<i>Nuri ONAT</i>
8	.....Bir Ölünün Ardından	<i>Zeki HAFIZOĞULLARI</i>
9	.....Orda Garip Bir Köy Var	<i>Memduh SOYLU</i>
12	.....Hani İstanbul	<i>Ahmet SAMUR</i>
13	.....Acıklı Bir Anı	<i>Nuri ONAT</i>
15	.....Doğuş	<i>Mehmet ORHAN</i>
16	.....Bu Vatan Gibisin	<i>Mehmet ORHAN</i>
17	.....Genel Müzik ve Yapıları II	<i>İsmail BEYDEMİR</i>
23	.....Ağın'ın Öyküsü	<i>Zeliha NERGİZ</i>
25	.....Fotoğraflarla Anılar	<i>Aysel Soylu SERİN</i>
27	.....Bulmaca	<i>Kemal NİKSARLI</i>
28	.....Dostluğa Yolculuk	<i>Mustafa ÖZDEM</i>
29	.....Haberler	

SÖZ OLA

Veysel GÜLTAŞ

Geçen yıllarda kaybettiğimiz yazın dünyamızın saygın isimlerinden Suat Taşer, 'Konuşma Eğitimi' adlı özlü yapıtının bir yerinde şöyle diyor;

"Açık seçik görüldüğü gibi, yürürlükteki düzen sahip olduğu bütün araç gereçleriyle insanın yalnız emeğini, alın terini değil, onlardan çok daha değerli olan zamanıyla ilgisini, beynini de sömürmektedir. Böylece, insanın hızla kendine yabancılaşması olgusunun bir başka ilginç yönü ile karşılaşmış oluyoruz. Alın TV.yi! Bu aç gözlü büyücü aygıt yediden yetmişe herkesin dilini bağlayıp gözünü ve kulağını kendine çekmedi mi? Yan yana, yüz yüze konuşmanın, sohbet etmenin o sıcak insancıl tadı nerde kaldı? Bu duruma bakarak, insanın 'TV icat oldu, yarenlik bozuldu!' diyesi geliyor."

İletişim çağına damgasını vuran, en önemli aygıt olan TV.nin çeşitli kanalları, son bir kaç yılda yurdumuzda da yaygınlaşırken, alt birikimi ile kültürel birikimi olmadan, yayın yaşamına hazırlıksız yakalandı. Buna koşul olarak beraberinde, dil kirlenmesini de birlikte getirdi.

TV kanallarında kullanılan sözlerde bir dil estetiğini görmek mümkün değil. En geri alt kültür düzeyindeki insanlara hitap eden alaycı, müstehcen, aydınlıktan uzak, insanımızı daha bir uyutan, saygısız ve özensiz bir dil kullanılmaktadır. İnsanımız şaşkın ve çaresiz. Milyonlarca insanın karşısına çıkarken, dili iyi kullanmanın, bilgi birikiminin ne denli önemli olduğu bir TV kanalındaki programla gün ışığına çıktı, hepimiz canlı tanığı olduk.

"İnsan bir mecliste konuşabilmek için, söyleyeceği şeyin kırk katını bilmelidir" der, Dale Carnegie.

Yüzyıllardır Anadolu'daki hakim olan resmi devlet politikalarıyla Alevi yurttaşlarımızı, kendimizden saymayarak dışladık. Esasen, şeriat, Arap anlayışını ve kültürünü ülkemizde egemen kılmak istemesine karşın, Alevilik düşüncesi Anadolu'nun kendine özgü Müslümanlık anlayışı ile Anadolu kültürünü, geçmiş uygarlıkların kültürleriyle de harmanlayarak, yaymaya ve yaşatmaya çalışmıştır. Anadolu'nun 13. ve 14. yüzyıllarında birlik ve beraberliğin kurulmasında, çeşitli ulusların içinde barındığı mozağin yaşatılmasında, Alevi düşüncesinin büyük katkısı vardır. Yine Anadolu insanının emperyalizme karşı verdiği, Ulusal Kurtuluş Savaşında harcı vardır. Bizi biz yapan, o güzelim türkülerimizde, folklorümüzde, yedi renk cümbüşü kilimlerimizde Alevi insanlarımızın alın teri, emeği yatar. Bu olgu tarihsel bir doğru olmasına karşın, egemen politikalar, bu gerçekleri hep saptırmış, insanımızın bilincini köreltmış, beynini güdümlendirerek, insanı insana takıcı olmuş, Alevi insanlarımız ile diğer inanç sahiplerini birbirlerine karşı kıskırtmıştır. Erdemli bir insan olmanın gereğini, dünyada hiç bir söz, o ulu kişinin, "Eline, diline, beline sahip ol" diyen sözleri kadar yalın ve açık olarak dile getiremez.

Anadolu'nun geçmişinde, Alevi yurttaşlarımız Anadolu halkının her kesimi ile bütünleşmişlerdir. Onların, en güzel değerleri dostlukta bulduğunu, yaşama sevincini kendi dışındakilerle paylaştıklarını, bir canla bin cana nefes verdiklerini, yaşamını çöle çeviren karanlığa karşın, insan sevgisiyle yoksulluğu mutluluğa çeviren, insanlar olduklarını görürüz. İnsanı sevmeyi bir tapınç haline getiren bu insanlarımız, baskıcı yönetimlerin ölüme mahkûm ettiği ozanlarını bile, onca baskı ve zulme karşın, 'Siyaseten Katl' meydanlarında kurulan dar ağaçlarına giderlerken, gül yağmuruna tutmuştur. Buna bile içerlemiş, o güzelim ozanımız. "Yağmur gibi yağar başıma taşlar/ İlle dostun gülü yareler beni" demiş. Bunca dostluğun, bunca güzelliğin, bunca insan sevgisinin yaratıcısı olan bu insanları, ne denli bağrımıza bassak azdır.

Aslında TV. programındaki, programını sunan kişinin sözleri bireysel bir söz olmaktan daha çok, yüzyıllardır sürdürülen sinsi politikaların, koşullandırılmaların, bilinç altında yer eden saplantıların talihsiz bir tezahürüdür.

1995 yılı, 'Hoşgörü' yılı.

Hacı Bektaş Veli'nin, Düşmanınızın dahi insan olduğunu unutmayınız", "Hiç bir milleti ve insanı ayıplamayınız", "Nefsine ağır geleni kimseye tatbik etme", "İncinsen de incitme" özdeyişleri, bu yılın anlamına ne güzel yaklaşıyor.

Bu ülkenin insanları sevgiyi, hoşgörüyü, barışı yaşatmak zorundadır. Bunun yolu da, karşılıklı saygıdan, birbirini anlamaktan, inançlara saygıdan geçer.

Anadolu'nun o büyük erenlerinden Hacı Bektaş Veli, Türkmen kocası Yunus Emre"ye ne güzel nefes vermiş olacak ki, bu ozanımız, bu toprağın türlü insanını, aynı kazanda pişirmiş, barış ve sevgi dolu insanlık türküleri söyletmiş yurdunun insanlarına. söyletmiş de, bu dünyadan giderken de, bize sözün özünü bırakmış..

"SÖZ OLA KESE SAVAŞI

SÖZ OLA K ESTİRE BAŞI

SÖZ OLA AĞULU AŞI

YAĞ İLE BAL EDE BİR SÖZ"

Gelin bu sözün özünde kaynaşalım. Geleceğimiz için, gönencimiz için. Sevgiyi, dostluğu, barışı çoğaltalım. Daha çok sevelim birbirimizi, daha çok kucaklaşalım, daha çok insanlaşalım. Bu insanlık türküsünü hep birlikte söyleyelim.

SAVAŞ ve ÇOCUKLAR

Veysel GÜLTAŞ

Uçmuyor üstünde uçurtması

Solmuş rengi gökyüzünün

Bir avuç kan bırakır geriye

Bosna'nın çocukları

Uykularını böldüğünüz

Kirli elleri karanfile kesmiş

Gılgamış'ın öksüz çocuklarına

Ne yüzle bakacaksınız?

Uzakdoğuda bir yerde

Ağlayışlarını duyuyor musunuz?

Daha on yaşına girmeden

Çocuklukları ellerinden alınan

Duyun duyun

Çocukların çılgınlıklarını

Yangına çevirdiniz

Sonsuz sevinçlerini

Öğrenin yaşam sevincini onlardan

Çıkarsız sevgiye durmuş yürekleri

Siz kin, ateş ve bomba yağdırdıkça

Sevginin fitilini ateşliyor onlar

17.1.1995/Alaşehir

KURUM

Nuri ONAT

Anlamını açık seçik bilmediğimiz için, çoğu kez kurumla kuruluşu birbirine karıştırıyoruz. Başka bir deyişle 'kurum' derken 'kuruluşu', 'kuruluş' derken de 'kurum' demek istediğimizin ayrımında bile olmayız.

Bu konu üzerinde durmayı görev saydık, epeyce de uğraştık. Başarıp başarmadığımız, bugün için belli değil. Bunu, okuyucuların edintileri belirleyecek. Bu çalışmamda kimi ipuçları edindiğim kanısındayım. Şimdi bu verileri sizlere aktarmaya çalışacağım. Siz de bu verileri uygun kalıplara dökerek birer tanım yapabilirsiniz.

Kurum, toplumbilimsel bir terim olduğu için, önce Türk Dil Kurumu'nun çıkardığı Toplumbilim Terimleri Sözlüğü'ne başvurdum. Oradaki tanım şu: "Herhangi bir davranış, düşünüş, inanış biçiminin tarihsel olarak, görece ve toplumca değer verilen kalıplara dönüşmesi için oluşturulan süreç."

Dikkat edildiyse buradaki tanımın 'kurum' değil, kurumlaşma olduğu görülmüştür. Buradaki ipuçları şu öğeler oluyor: Düşünüş, davranış, inanış, durağanlık, toplumca değer verilmiş.

Gene Türk Dil Kurumu'nun çıkardığı 'Türkçe Sözlükte'ki tanıma gelince o da şöyle: "Kuruluş, müessese, tesis. Türk Dil Kurumu tanımı: "Hukuk, evlilik, aile, ortaklık, mülkiyet gibi insanlar tarafından oluşturulan şey, müessese." Bu tanım da yeterince doyurucu değil.

İletişim Yayınlarından olan Reboul Oliviyer (Röbul Olivye) Eğitim Felsefesi adındaki yapıtında kurumun tanımını şöyle yapıyor: "Kurum, yönetimde özerk, işlevde kendi geleneğini, zorlayıcı bir oluşumdur. "Bize göre en uygun tanım budur. Bu tanım şöyle de yapılabilir: "Görece özerk, sürekli ve düzenli kurallara göre yönetilen, işlevsel yönü ile derneklerden ayrılan, kamu yararına yönelik bir gerçektir."

Bu tanımlara göre kurumu belirleyici nitelikler şöyle sıralanabilir:

- 1-Kurumlar, zamanla dokunulmazlık kazanırlar,
- 2-Kurumlarda kalıcılık, süreklilik vardır,
- 3-Kurumlar, kamu yararı amaçlarına dönüktür,
- 4-Kurumlar, yönetimde özerktir,
- 5-Kurumda zorlayıcılık vardır,
- 6-Kurum, üyelerine karşı sorumluluk yüklenir.

Şimdi, bu niteliklerden kimilerini açıklamaya çalışalım: İlk, orta ve yüksek okulların hepsi de birer eğitim kurumudur. Hiç bir kimse çıkıp da "Şu okulları kapatalım." diyemez. Ulus, toplum, kamu, böyle konuşan kişi için, "Ya aklım kaçırılmış ya da toplum dışı kalmış" der. Çünkü kurumlar, yüzyıllarca özveri sonunda oluşan, genellikle toplumun kültürel alanlarıyla ilgilenen, onları çağdaş kurallara göre düzenlemek isteyen gerçeklerdir. Yüzyılların ürünü

bir anda ortadan kaldırılamaz. Kuruma bunun için kalıcılık, süreklilik hakkı tanınmıştır.

Kamu yararını amaçlayan oluşum, kurum değildir. Örneğin bir kuruluş, bir kooperatif kurum değildir. Çünkü bunlar ya bireysel, ya da kümesel amaçlıdır. Bu yüzden Türk Dil Kurumu, Türk Tarih Kurumu-adları üzerinde-birer kurumdurlar. Denilecektir ki, "Kurumlarda kalıcılık, süreklilik niteliği vardı." Bunlar, doğal olmayan dönemlerin kurbanı olmuşlardır.

Kurumlar, yönetimde özerktir. Özerk şu demektir "Ayrı bir yasaya bağlı olarak kendini yönetme yetkisi olan. Muhtar, otonom". Durum böyle olduğuna göre, bağlı olduğu yasa sınırları dışına çıkmadıkça kurumlar kapatılamaz. Oysa Türk Dil Kurumu ile Türk Tarih Kurumu hiç bir gerekçe gösterilmeden kapatılmışlardır. Dediğim gibi bu kurumlar, doğal olmayan dönemlerin kurbanı olmuşlardır.

Kurumlar, zorlayıcı bir nitelik gösterirler. Bu zorlayıcılığın nedeni şudur: Bir kimse hem kuruma üye olup hem de onun karşısı sözler söyleyemez. Gerçekte bu, kişiliğe de sığmaz. Kurumun ne polisi, ne mahkemesi, ne de jandarması vardır. Buna göre tek yaptırım yöneticilerin kuracakları otoritedir. Kimse, kuruma zorla üye yapılamaz. Üye kuruma gireceği zaman bir otoriteye bağlı kalacağını kabul etmiş demektir, başka türlü de otorite sağlanamaz.

Kurumlar, üyelerine karşı sorumluluk da yüklenirler. Bunu yapmazlar sa, zorlayıcılık nedeniyle başvuru otoriter davranışlar, tek yanlı işleyeceği için, sakınlı bir durum ortaya çıkar. Bu nedenle kurum, onurlarını, korumak durumundadır. Bu yapılmazsa, kurum saygınlığını yitirir, hatta çökebilir de.

Bir toplumdaki kurum sayısı, o toplumun uygarlığın hangi aşamasında olduğunu gösterir. Çünkü, bir toplumda kurumların çokluğu, bütün sorunlara el atıldığını kanıtlar. Böylece kurum çokluğu, bir uygarlık ölçüsü olmaktadır.

Kurum, sorunlara el atarken hem toplum için yararlı işler başarır, hem de kendisini ürettiği için deney kazanır. Yani bilgi birikimi yolu ile çıkması olası sorunlara da çözüm yolları arar. Çoğu kez de bulur. Çünkü, hem bilgi, hem uygulama yönünden sorunların üstesinden gelecek kadar güçlüdür.

Görecelik, toplumdan topluma, kişiden kişiye göre değişir. Bu bakımdan, Röbul Oliviye'nin tanımındaki görece terimi çok önemlidir. Henüz kurumlaşma dönemine girmemiş bir toplumda, bulunulan dönemin çok ötelere geçmek, sakıncalı ve yararsız olabilir. Bunun için, kurumu kurmadan önce ya anketler ya da soruşturma yoluyla toplum kesimlerinin sosyolojik durumlarının saptanması gerekir.

Yukarıdaki saptamamız kimilerince yadırganabilir, üstelik bu saptamanın, topluma ters düştüğü ileri sürülebilir. Böyle bir yargıya varmak hiç de bilimsel değildir. Bu, Batı görüşünün yöntemidir: Önce ortamı hazırlamak, sonra girişime geçmek.... Batıdaki girişimler hep bu yönde olmuştur. Atatürk devrimleri de- kurumsal olsun, olmasın bu yöntemi izlemiştir.

Türk toplumu, Atatürk'ün kurduğu Türk Tarih Kurumu sayesinde kökeninin 7-8 bin yıla yaklaşan bir tarihe sahip olduğunu anlamıştır. Ümmetçi tarih görüşünün önü kapatılmıştır. Türk Dil Kurumu yolu ile de, felsefede, yazında, sanatta, bilimde, yazışmada, günlük konuşmada özlü, saygın, deyimleme yeteneği güçlü bir ulusal dile kavuşulmuştur. Er ya da geç, bu kurmlar bir gün açılacak, ulusal devrimci görevlerine döneceklerdir.

O günleri özlemle bekliyoruz.

21/4/1994

BİR ÖLÜNÜN ARDINDAN

OĞLUM OZAN'A

Tam öğlen vakti
Tekbir sesleri arasında
Bir Çocuğun cılız omuzlarında
Bir tabut yükselir
Ölümün ağırlığı çöker üstüne
Ürperir iliklerine kadar
Ağlamak ister ağlayamaz
Korlaşır göz yaşları
Akar kalbine
Ne çare
Baharda da yaprak dökülür
Bir kasırga gelip vurur götürür
Yirmisinde bir kız paramparça
Düşmüş musalla taşına
Kefeni duvak olmuş ölüme
Yoktur dönüşü bu yolculuğun
Gideni beklemek boşuna
Bir sevgidir geride kalan
Yeşerir başka bir canda
Ve büyür
Ölümsüz olur ölümdede

29/9/1993

Zeki HAFIZOĞULLARI

ORDA GARİP BİR KÖY VAR

Memduh SOYLU

Bağa inen seki seki ince toprak yolda usul usul sallanan dikenler, yolun sağına soluna savrulmuşlardı. Esecek bir rüzgârın peşinde sürüklenmeyi bekliyorlardı. Güz soğuğunu yemiş sürsülükler, kırmızı sarı aluçlar yerle bir olmuş, yarı kurumuşlarının üstünü yapraklar örtmüş, sanki üşümüşlerdi. İşte bozulmuş bir kuş yuvası, kimbilir kaç tane kuş cücüğü bu yuvada büyüdü ve uçtu gitti, bir daha dönmedi.

Köyü henüz güneş almamıştı. Ay eski bir çinko parçası gibi, parlaklığını yitirmiş donuk bir mavinin altında kalmıştı gökte. Oda sanki üşüyordu. İnce ince bulut dizilerinde biraz soluk duran mavide, toprakta, rüzgârın getirdiği kokuda, kırmızılarda, sarılarda hep bu sonbaharın hüznü var. Yaz otları, çakır dikenleri, sütleğenler, kes dikenleri daha birçokları. Öte yanda bozulmuş bağlar, meyvesiz ağaçlar ve perişan bahçeler. Bir mevsimin habercileriydi bunlar. Bir yaprak döne döne yanıma düştü. Hasta ve solgun. damarları kurumuş aldım elime, ölen bu mevsime ağladım, ağladım. İnsanı alıp götüren, düşündüren, eriten, üzen birer duyguydu bunlar. Bir damın bacasından ince ince, kirli koyu bir duman tütüyordu. Ağır ağır yükseliyor, hiç gürültü çıkarmadan,

kimseleri ürkütmeden, kendiliğinden savruluyordu. Evlerin üstündeki durgunluğu kendi kendine dağılıyor ve kokusunu etrafa yayıyordu. Karşı evin duvarında bir çatlak vardı ki bıçakla yarılmış gibi. Kışın yaklaşması canlı, cansız varlıklarda kendini gösteriyordu. Güneşin o hoşa giden yumuşaklığı gölgelerin serinliği akşamları soğuk karanlıkların usul usul gelişi, güz aylarının sonunu haber veriyordu. Herşey biçimleri içinde eskimiş değişikliklere uğramış ve böylece kalmışlardı. Dokunaklı bir durgunluk hissediliyordu her yerde. Bu mevsimde dağ başlarında bulutlar dolanır, doruklar bulutlara gömülür, dağlar morlaşır, lacivertleşir, sisler evreni içine alır.

Öte yanda uyuşuk uyuşuk dolaşan, ayağının birini kaldırıp birini indiren, tek ayak üzerinde duran tüyleri seyrelmiş tavuklar, kuyruğu arka ayaklarının arasına girmiş soluk bakışlı tüyleri kirli köpekler, sıvaları dökülmüş duvarlar, yaşanmış bir hayatın, yitirilen kalıntılarıydı bunlar. Bir inek pislikleri üzerine yatmış, ağzını yaya yaya geviş getiriyordu. Ben bilirim gençliğinde kuyruğunu dikip oraya buraya koşan alacalı bir danaydı. Şimdi süzgün gözlerini bile oynatmaya üşenen pis bir uyuşuklukla geviş getiren, sanki ölmüş bir inekti.

Duvarlara, avluya, güz odasına, ahır sekisine, kilere, mereğe, merdiven altındaki tozlanmış hezanlara, eşeğin semerine, toprağa iyice sinmiş bir durgunluk bir bezginlik bir cansızlık vardı her yerde. İnsanın yüreğini buruyan ve durdukça çoğalan bir yalnızlığı yansıtıyor. İşte bu görünüm, bu olumsuz manzaralar burada yaşanmış bir zamanın kalıntılarıydı. Şimdi ise yalnız sadece insan hayatını etkileyen anıları ve acılarıyla doluydu, yaşanmıştı bu acı gerçekler.

Başımı döndürdüğümde, içinde birşeyler dolu eski bir çuvalın üstünde yatan kederli yumuşak bakışlarıyla tanıdığım iki göz buldum. Zayıflamıştı, tüyleri seyrekleşmiş, yaşlanmıştı iyice. Beni görünce kuyruğunu oynattı, pisi pisi dedim miyavladı. Ellerimi kokladı, süründü. Sırtını sıvazladım. Kahverengi boz tüyleri yapıştı avcuma. Orda onun gözlerine bakıp ağlamamak kolay mı?

Rüzgâr pencerenin kırık camında yıllardır söylediği yalnızlık türküsünü yeniden uğuldayarak söylüyordu. Davlunbazın başındaki saatin tiktakları çoktan susmuştu. Köşede duran ot yastıkların solgun yüzleri lambanın duvarda bıraktığı isler. Onların tazeliğini, diriliğini alıp götüren zaman, kapının pencerenin aralıklarından uzaklaşıp gidiyordu. Bu karmakarışık bir yaşantının o zamanki hayat şartlarının geride bıraktığı izler. Odalarda boynu bükük,

bilinmez bir geleceğin bekleyişi içinde duran eşyalar. Damlarda yollarda sararmış yaban otları bütün zavallılıklarıyla yalnız ve sessiz duruyorlardı. Kimi ve ne zaman bekliyorlardı bilinmezdi. Rüzgâr köyün bir yanından girip öbür yanından çıkıyordu. Pencere kanatları gürültüyle duvarlara çarpıyor. Öte yanda açık bırakılmış bir kapı acı acı gıcırıyordu. Yüklüğü actığımda bir yatak pat diye önüme düştü. Kilimlere işlenmiş toz koktu her yer. Kitap ve defter yaprakları parçalanmış, belli olmayan soluk yazılar sanki bana birşeyler söylüyorlardı yalvarırcasına. İki tane kurşun kalemi ilişti gözüme uçları kırık, birisinin üzerinde Faber yazılıydı. Diğeri çarliston kalemdi.

Sonbaharın peşinden gelen kışın, yağmurlu fırtınalı, karlı buzlu günleri biri birini kovaladı. Bitmek bilmeyen uzun gecelerdeki sessiz derinlikler usandırdı artık tabiatı. Hep maviyi görmeğe ve maviye alışmış parça parça beyaz bulutlar. Berrak güneşin ve bir avuç yeşilin eşliğinde yeryüzüne açılmayı ve baharın gelmesini bekliyordu bu köy.

İşte dışarda başka bir olay. Duvarın dibinde duran iki horoz kanatlarını açarak ansızın bir biri üzerine sıçradılar. Havada çarpışıp düştüler. Sonra boyunlarını uzatıp biri birlerini kollamaya başladılar. İkisinin de boynundaki tüyler ıslanmış kana bulanmıştı. İbikleri daha da kızarmıştı. Gagalarının uçlarına küçük küçük tüyler yapışmıştı.

Böylece inat edip bir hayli dövüştüler.
Beyaz horoz iyice yorulmuştu. Tüyleri kan
içinde kalmış soluyordu. Bir hamle daha
yaptılar. Artık tükenmişlerdi. Beyaz horoz
acı bir gıgıltı çıkardı, geriledi ve sersemledi
ve hemen kaçtı. Bu manzara karşısında
usanmadan düşündüklerimizi halka halka
biri birine bağlıyordum.

Sonbaharın bu havasında elleri üşümüş,
dudakları morarmış, yüzleri kızarmış
çocuklar duvar diplerinin birer süsüydü.
Kimi ağlıyor lastik ayakkabısı su çekmiş,
kimi attığı taştan ürküp kaçan tavuğa
gülüyordu. Kimi bir köpeğin arkasından
koşuyordu.

Öte yanda çimenliğin kıyısında şakır şakır
dibi kumlu aydınlık bir su akıyordu.
Gazeller dolaşıyordu sularda. Su soğuktu
gecenin koynundan yeni çıkmıştı.
Derelerden kıvrıla kıvrıla bazen yavaş
bazen hızlı acele gölün durgun sularına
ulaşmak ve dinlenmek istiyordu sanki.

Karşı evin penceresine akşam güneşi
vurmuş, camın biri parlıyordu sanki kırmızı
cincik takmışlardı pencereye. Güneş karşıki
dağlara yaslandı. He taraf gölgelendi yavaş
yavaş. Kayalar kızardı, dağlar al giydi.
Renkler koyulaştı, akşam namazı yaklaştı.
Dağ yollarından köye inen sürünün çingirak
sesleri duyuldu. Kuşlar yuvalarına çekilmiş
biri birine sokulup büzüşüyorlardı.

Leylekler çoktan gitmişlerdi. Onların gitmesi
beni çok etkilemişti.

Köyün üst tarafında tarihi bir kemer çeşme,
taşları yosunlaşmış, karşı duvarda bazı
şeyleri anlatan *soluk yazılar*. Bir zincirle
duvara bağlanmış *birkaç* yerinden yamalı,
gelen geçen su için *diye* uzun saplı bir
kepçe, kimbilir kaç *dudağa* deydi bu su kabı.
Çeşmenin yambaşında *çatlamış* karnıyla
çürümeğe terkedilmiş *şişko* bir su kabağı.
Kimbilir tarlada *bağrı yanık* gardaşlarımıza
kana kana kaç defa *soğuk su* verdi. Öte
yanda zavallı birinin *yırtık lastik ayakkabısı*,
tekini arar gibi orda *duruyor*. Kimbilir bu
ayakkabı çay kenarlarında, *bağ yollarında*,
tarlalarda ne kadar gezdi *dolaştı*. Köy
düğünlerinde ne kadar *hora tepdi* ki işte bu
hale geldi.

Üzüntülerle dolu soğuk bir *sonbahar*
akşamına gömülen bu köyde *fazla*
duramadım. Giderken *döne döne* arkamdan
köye defalarca baktım. Ağladım *ağladım*
biraz sonra tekrar baktığımda *sis ve*
dumanlar içerisinde uzaktan *hayal meyal*
görünen köy artık kaybolmuştu
görünmüyordu. Dağların bilinmeyen bir
yöresinde bir dağ horozu *öttü derinden*
derine birşeyi haber vericesine.

İşte Anadoluda kaderiyle başbaşa *birakılmış*
bir garip köydeki *görüntüler*.

HANİ İSTANBUL?

Ahmet SAMUR

İstanbul sisler içinde...

Yine sisler içinde

İstanbul

Düğün evi bulaşığı

Bir geceden arta kalan

Sabah...

Güzelim sonbaharın,

Perişan yaprakları

Yapış yapış...

Çamurlu sokaklarda,

Zifir...

Kurşun rengi havalarda,

Soluk soluğayız hepimiz;

Kaşlarımız çatık,

Ağzımız zehir...

Bir mutlu tebessüme,

Neş'eli bir kahkahaya

Ne zaman,

Kimde rastlayacağız?

Bilmeden bekliyor,

İstanbul'u,

İstanbul'da özlüyoruz...

1991

ACIKLI BİR ANI

Nuri ONAT

Yıl 1935, öğretmenliğimin üçüncü ders yılı. Mesleği epeyce öğrenmiş, kavramıştım. Yaşım yirmiikiydi, okulun en genç öğretmeniydim. Öğrenciler, beni kendilerine en yakın bulmalı ki, bütün sorunlarını bana açıyorlardı. Ben de onlara elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyordum.

Okulun Başöğretmeni Şevki Güçlü, çok anlayışlı bir kişiydi. Bu nedenle, gerek genç öğretmenlere, gerek öğrencilere sempatik davranıyordu. Onun iyiniyetine güvenerek yalnız sınıf öğrencilerine değil, okulun öteki öğrencilerine de yardımdan geri kalmıyordum. Kendimi, bütün öğrencilere karşı sorumlu durumda duyumsuyordum. Bu sorumluluğu yüklenişim, bana, ailelerle ilişki kurmada büyük kolaylık sağlıyordu.

Beşinci sınıf öğrencisi M. yi iyi tanıdığımı sanıyordum. Çalışkan, terbiyeli, sokulgan bir çocuktuktu, M. ile sınıflarımız yanyanaydı.

Teneffüslerde dışarı çıkarken bana hep gülümserdi. Ben de başımla selam verirdim ona. Teneffüslerde yanıma gelir, iyi anlamadığı bir konuyu bana sorar, yardımımı isterdi.

O gün M.yi her gündünden sığın, çekingen görmüştüm. Uzaktan bana bakıyor, ama yanıma gelmiyordu. Ben ona yaklaştım. M.nin rengi biraz sararmıştı, sözcükleri de yarı yarıya yutarak söylüyordu. Belli ki bir sorunun baskısı altında ezilmekteydi. Arkadaşlarından ve çevresinden bir şeyler gizlediği belliydi. Ruhsal dengesi bozulmuştu. Bu durumdayken ne sınıftaki dersten, ne de çevrede

ki öğütlerden bir şey anlayabilirdi. Çocuklara "Siz sınıfa girin, ben de geliyorum." diyerek M.nin açılmasını bekliyordum.

M. öğrencilerimin sınıfa girmelerinden sonra, hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. Ellerime sarılarak "Senden başka kimsem yok, öğretmenim. Beni başımla, sana sığıyorum..." diyebiliyordu. İçtenlikle itiraf etmeliyim ki, bu sözlerden hiçbir şey anlamamıştım.

M., beni biraz öteye çekerek antmaya başlamıştı. "Öğretmenim beni o kadından kurtar, ne olur..." diyordu. Kimdi o kadın. Ne yapıyordu o kadın M.ye? İşte soruların yanıtlarından korktuğum için, büsbütün şaşırılmıştım. O kadın kimdi? Okuldaki genç bayanlardan biri mi? Yoksa M'nin komşularından biri miydi?

Bu nasıl işti. M. pek yakışıklı bir çocuk değildi. Üstelik cinsel ilişkinin eşliğini bile geçmemişti daha. Olgunluk yaşının çok altında bulunuyordu, anladığıma göre. Kız arkadaşlarına süzgülün süzgülün baktığını hiç görmemişti M'nin o güne değin. Bu kanım kesindi ve asla değişmezdi. Onu her zaman gözlediğim için, bu karara varmam doğaldı.

M. gözyaşlarını sildikten, derince bir iç geçirişten sonra, sözcükleri tek tek söyleyerek anlatmaya başlamıştı. "Öğretmenim, o kadın dediğim annemdir. Beni o doğurmuştur. Keşke doğurmasaydı. Annem, tanımadığım, bilmediğim bir takım erkekleri içeri

alıyor; onlarla ayrı bir odada saatlerce kalıyor. Artık dayanamayacağım, ya annemi ya da kendimi öldüreceğim. Annem, daha sonra yanıma gelip, bu gelenlerin babamın arkadaşları olduğunu söylüyor, bir gereksinmemiz olduğunda hemen kendilerine başvurmamızı istiyorlar diyor. Ben bu sözlere hiç mi hiç inanmıyorum. Annem bir fahişedir, Beni ondan kurtarın. Evden kaçmak istiyorum ama; sığınacak kimsem yok. Ne olur bana yardım edin. Okulun bir sınıfında geceleri kalabilirmiyim, öğretmenim?

M.nin sözlerini işittikten sonra, beynimden vurulmuş gibi oldum. Bu ne yüzkarası bir iş, dayanılmaz, katlanılmaz, yenilmez, yutulmaz rezaletti!...

O günkü ders sonunu beklemek bana çok uzun gelmişti. Saat üçü on geçe zil çalınınca Şevki Güçlü'nün yanına koştum. Kendisiyle bir konuda uzunca konuşmak istediğimi söyledim. Şevki Bey, dışarı çıkarken, vazgeçti.

Şevki Güçlü'ye M.nin anlattıklarını olduğu gibi aktardım. O da çok üzüldü. Şöyle dedi: Nuri Bey, ben de senin kadar üzüldüm. Yalnız üzülmele sorun çözülmez. Yatağını getirip Nuri Efendinin Odasına koysun (Nuri Efendi, okul hademesi) okul paydos olduktan sonra, istediği sınıfta kalabilir. Yiyecek işini de şöyle düşünüyorum.) Okul Himaye Heyeti kimi çocuklara sıcak öğle yemeği veriyor, M.yi de buraya yazarız. Öğle yemeğini yerken bir tabak da akşam yemeği için ayırır. Sabah kahvaltısı için de çok yakında bir şeyler düşünürüz.

-Olur mu?

-Olur.

Şevki Bey sözlerini sürdürüyordu: "Nuri Bey, M.'nin annesi zengin bir tüccar karısıydı. Şu son zamanlarda adamın işi çok ters gitti. Kendisi de biraz kadın ve içki düşkünüydü. Bir yıl önceye değin dükkanında, evinde ne varsa hepsini sattı. Altı ay önce de öldü. Ailelerin nasıl geçindiklerini öğrenmeye çalışmak, çekinceli (tehlikeli) bir iştir. Hele istekler kendilerinden gelmezse. Çünkü böyle sakıncalı durumlarla karşılaşmak her zaman olanaklıdır. İşte tüccarın har vurup harman savurması sonunda bu kadınla bu M. kaldı. Ama hiç bir gelir kaynakları olmadan. Ondan sonra da kadın fahişeliğe düştü. Bilirsin evleriyle okulumuz karşı karşıyadır. Ben, öteki komşularından nasıl geçindiklerini öğrenmiştim. Yanlış işin bu dereceye vardığını bilmiyordum. Gündeme getirdiğiniz için size çok teşekkür ederim.."

Rahmetli Kâzım Orbay'ın eşi Melahat Orbay, okulumuzun Himaye Heyeti başkanıydı. Bir toplantıda konuyu ona da açtık. Melahat hanım şöyle konuşuyordu: "M.ye yemek yardımı ile yatacak yer okulda sürmelidir. Ben burada başkan kaldığım sürece bu, böyle olacaktır. Ortaokulu da buna ekleyebilirsiniz." demişti.

Erzincan felâketinden sonra, herkes gibi ben de oradan ayrıldığım için, kimin sağ, kimin ölü olduğunu bilmiyorum. Eğer M. sağ ise daha uzunca ömürler dilerim. Ölmüş ise Tanrıdan rahmetler dilerim.

16/12/1994

DOĞUŞ

Mehmet ORHAN

Hoş geldin özgürlük
Hoş geldin barış,
Gün ışıdı ıııyacak nerdeyse
Dünü geçecek doğan gün.

Hoş geldin taze kan,
Hoş geldin sağlık ocağı,
Boşuna bunca kızıl, kızamık
Bunca karın ağrısı.

Elek elek eleniyor gün ışığı,
Dipdiri akan seller üstüne.
Ağarıyor karanlığı eşyanın,
Yeni bir dünya açıyor baharda.

Hoş geldin güvem gözlü yar,
Hoş geldin burcumuza.
Kimse kimsesiz kalmayacak,
.Birileri eklenecek ucumuza.

Ankara-1984

BU VATAN GİBİSİN

Mehmet ORHAN

Bu çiçekleri seversin sen,
Doğan güne açarlar
Yüzün gibi incedirler
Serin kucığında doğanın,
Tenin gibi gül kokarlar
Bir bahçe gibisin sen de.

Bu yaprakları seversin sen,
Gözlerin gibi yeşile çalar,
Dudakların gibi titrek
Savrulur seher yelinde.
Kimileri saçlarındır,
Bir orman gibisin sen de.

Bu toprakları seversin sen,
Susuz kalsan yarılır dudakların;
Bin yıllık geçmiş yatar sinende,
Dağlarla, ovalarla, ormanlarla iç içesin,
Bu vatan gibisin sen de.

Ankara-1982

GENEL MÜZİK VE YAPILARI

-II-

Ismail BEYDEMİR

b) Pentatonik Sistem: Yunanca beş anlamındaki PENTE ile, ses anlamındaki TONOS sözcüklerinin birbirine eklenmesiyle, PENTATONİK adı oluşmuştur. Türkçesi beşli aralık demek olan pentatonik sistem, oniki eşit aralıklı Tampera ses merdiveni beş sesini kullanmakla yapılır. Pentatonikte, altıncı ses birinci sesin oktavı olup, iki türdür. İçinde yarım ses olan ve olmayan diye ikiye ayrılan bu sistem, bir Do major gamına uygulanırsa: Do-Mi-Fa-Sol-Si-DoyahutDo-Mi-Fa-La-Si-Do gibi Mi-Fa ve Si-Do yarım sesleri kullanılır ve bu, içinde yarım ses olan pentatonik olur. İçinde yarım ses olmayan pentatonik dizi ise; gene bir Do major gamında, Do-Re-Fa-Sol-La-Do gibi Mi-Fa ve Si-Do aralıkları olmayan sesler kullanılır. İçinde yarım tonların bulunduğu pentatonik dizi Japon müziğinde, içinde yarım ses bulunmayan pentatonik dizi ise İskoçya, Çin, Polenezya, Amerika ve Afrika yerlilerinin müziklerinde kullanılır.

Elimizde, Elaziz Halkevi yayınlarından, Tunceli -DERSİM HALK TÜRKÜLERİ VE PENTATONİZM adlı bir kitapçık var. Halkevi orkestra şefi, Ferruh Arsunar'ın 1932 yılında, yöreden derleyip notalandırdığı türküler var. Sayın Arsunar, Dersim bölgesinde ve doğuda bulunduğu bu türküler için "Ortaasyanın beş tam sesli gamdan müteşekkil olan bu türküyü burada işitmekliğim, bura halkının binlerce sene

evvelki müzik ananelerini tamamiyle unutmadıklarını göstermektedir," diyor. Bayburt'lu Ahmet Ağa'dan (1929 yılında 70 yaşındaymış) derlediği bir gelin havası ile, Pasin köylerinden Hasan Ağa'dan derleyip notalandırdığı yarım tonlu pentatonik örnekler Arsunar'ın bu kitapçığında yer almış. Dersim Bergani köyünden Seyit Hasan Dede (1932 yılında yüz yaşındaymış), Seyit Seyfi Dede'den notalandırdığı türkülerini, Kazan-Ural-Kırgız halk türkülerinden de notalı örnekler vererek, Ortaasya da beş sesli gamın kullanıldığını, Sayın Arsunar kanıtıyor. Sayın Arsunar'ın getirdiği ve kanıtladığı bu belgeler, Sayın Arel'in 24 eşit olmayan aralık sistemini Türklerin Ortaasyadan getirdiklerini savlamasını boşluğa itiyor. Toplum bilim kurallarına göre, her toplum yöresindeki toplumlara hem etkiler, hem de etkilenir. Bu kural gereği de, Çin ve Japon gibi komşularının kullandığı beşli aralık sisteminden Ortaasya insanların uzak durması, akla sığar bir sonuç değildir. Sayın Arel'le Sayın Arsunar'ı tartacın (terazinin) gözlerinde tutarken, biz Arsunar kefesinin ağır bastığı kanısındayız, ancak daha ileri bir bilimsellik gerektiren bu konuyu yeterli ellere bırakmak zorundayız.

c) İslam Egemenliği Bölgesi Müzikleri Sistemi: Bir sekizlinin, eşit olmayan 17-24 aralığa bölünmesinden oluşan bu sistem; İran, Hindistan, Afganistan, Pakistan, Arabistan, Mısır, Libya, Tunus, Cezayir vb. gibi müslüman

ülkelerle, Anadolu ve Osmanlı egemenliğinde uzun süre kalmış ülkelerde kullanılmaktadır. Osmanlı egemenliğindeki ülkeler daha çok Anadolu halk müziğinin etkisinde olup, 24 ve 17 eşit olmayan aralık düzenini kullanmazlar. Yukarıda adlarını saydığımız ülkelerde de, toplumbilim ve sınıfsal konumlar gereği, dil-din-ırk ayrımı etkili neden olmazlar. 17-24 gibi eşit olmayan aralıklar sistemi, saraylarda gelişip yerleşmiş, halktan kopuk bir sınıf müziğini oluşturmuştur. Osmanlı Divan Müziği bölümünde genişlemesine göreceğimiz bu sistemin benzerleri, diğer İslam ülkelerinde de kullanılmaktadır.

3-Türk Müziği Nedir? Her ülkede ve her zaman, toplumu ileriye götürmek isteyenlerle, bulunduğu yeri bırakmayan, bazen de daha da gerilere çekmek isteyenler bulunmuştur. Elbetteki ülkemiz de; bu iki tür toplumcuların bulunduğu bir yerdir. Osmanlı İmparatorluğunun, geri kalış nedenlerinin anlanmasından sonra, Tanzimatla batılılaşmanın yoluna girilmiştir. O günün tutucularının Tanzimata direnmelerini, o zamanın Paris Büyük Elçisi Sakallı Celal şöyle dile getirmiş: "Dümeni bozulmuş, karaya oturmak üzere doğruya doğru giden bir gemide, arkaya doğru koşup batıya gidiyoruz kuruntusuna kapılan yolculara benziyoruz" demiştir. Bu arkaya koşuş Cumhuriyete dek sürdü ve de gemi karaya oturdu. 1923' le bu geminin enkazından yapılan, dümeni de sağlam kendisi desağlam gemiyi gene doğruya götürmek isteyenler, gene dümenini bozmak isteyenler vardı. Bu güçlerin ilk ereği,

Osmanlılaşmaktı. Bunun için de Conficius öğretisi, yani müzikle propoganda ele alındı. Osmanlı Divan Müziğinin Türk Sanat Musikisi (müziği değil) olduğu, Türkçü duygulara işlendi. Bu öğreti ile, bizim de içinde bulunduğumuz kuşak, ateşli bir Türk Musikisi militanı olduk. Adım adım ilerleyen bu akım, 14 Mayıs 1950 günü iktidar eşiğini aştı. O günün Mustafa Kemalci görünen yöneticileri, iktidar dizginlerini, Mustafa Kemal'den de önce, Tanzimata direnen güçlere, bir kaç oy karşılığında, bıraktılar. 1950'li yıllarda, bir subayın konferansına gitmiştik. Bu genç ve eğitim görmüş subay, Rus propagandasının tutmayacağını, çünkü konuşmalar arasında (arruşka-marruşka) diye Rusça şarkılar yayınladıklarını, ama Amerikan propagandasının tutacağını , çünkü konuşma aralarında Türkçe şarkılar çaldıklarını söylemişti. Doğru da çıktı, ama bu yöntemi Türkiye'nin tutucuları Amerikalılardan da önce biliyorlarmış. Ve de bu gün Osmanlı İmparatorluğuna Türkiye ve Türkiye yurttaşı olan birçokları "ben Osmanlıyım" demekteler. Oysa Abdülhamid'in dışında hiç bir padişah "Ben Türküm" dememiştir. İttihat ve Trekakki Turancı iktidarının yandaşı olan bu Padişah da, içinde bulunduğu akımın gereği bunu söylemiş, Osmanlı Divan müziğini de Türk müziği olarak kabul etmemiştir. Batı müziği ile uğraşan ve seven bu Padişah, Türk müziğinin Anadolu ve Ortaasyada bağlama ile çalınan müzik olduğunu, ancak kendisinin bunları görmediğini söylemiştir. Türklük, Osmanlı sarayında

aşağılık bir sıfattı. Etrak-ı-na pak, Türk-i-bi idrak vb. adlarla küçümsenen, Türklüğün Osmanlılığın dışında iken, Osmanlıyı Türk saymanın arkasındaki amaç artık açıkça görülmektedir. Bir kez daha belirtelim ki, bu akımın ereğine ulaşmasında en etkili öge, müzik olmuştur. Ve de bu gün, yasal sakıncalardan çekinip söyleyemeseler de, Osmanlı Cumhuriyeti diye ülkemizi adlandıranlar az değildir. Dili, düşüncesi, kültürü ve felsefesi ile Mustafa Kemal ilkelerine ve devrimlerine tamı tamına ters gelen Türk-İslam sentezcileri, iktidarın tüm kademelerinde yerlerini alıp, kadro ihtilalini tamamladılar. İçinde yaşadığımız düzenin kurucusu, kaşı gözü sevimli, fes yerine melon şapka giydiren, bolca heykeli dikilen bir efsane oldu. 14 Mayıs 1950'nin "halka mal olmuş, mal olmamış devrimler" diye kırıdığı devrimler zinciri paramparça oldu, yıkılan kavramların yerlerine köklü bir şey doldurulmadığı için de, sapma akımlarla bu güne ulaştık. 1950 seçim kampanyasının iktidar adayı partisinin, "vatandaş, mezar taşlarından okul yaptıranlara oy verme" yazılı afişleri, bunların mezar taşını okula yeğ tutacağını söylemişti ama, kimse anlamamıştı. Anlandığı yerde de, sivil iktidar sindirilemedi, demokrasi yara aldı gibi görünüşte doğru sloganlarla, amaç gözden kaçırıldı. 27 Mayıs devriminin öcünü alan 12 Eylül, düşüncesini iktidar etmekte büyük etken olan Osmanlı Divan Müziğinin de hakkını vermek görevini yerine getirdi. Osmanlılık felsefesini dili ile yaşatan müziğin eğitim yerlerini bollaştırdı. 12 Eylülün uzantısı olan iktidarlar bu bollaşmayı

hızlandırdı. Hemen hemen her ilde "Türk San'at Musikisi Konservatuarı-yahut topluluğu" kuruldu. Bu gün Osmanlı döneminin sarayında kurulan müzik kadrosunun çok üstündeki sayıda bir kadro, devletten ücret verilerek çalıştırılmaktadır. Bu kadrodan da tek beklenen oluşum, Osmanlı felsefesini ve dilini yaşatmaktır. Bu müzikten yana olanların, konuşma ve yazmada kullandıkları sözcüklere baktığımızda, durum açıkça hemen görülür.

Bunca irdelememizin ardından diyeceğimiz şu ki; Osmanlı Divan Müziği Türk müziği değildir ve de Osmanlı da Türk değildir. Müziklere ad verilirken, müziğin tutulduğu yörede yaşayan ulusun adının verilmesi doğal bir olaydır. Bu ölçüden de Rumu, Ermenisi, Sırpı, Yunanı, Arabı, Acemi, Romeni ve Türkü ile bir uluslar karmaşası olan Osmanlı'nın yalnız sarayında, ama tüm bu karışık ulusların da birlikte yaptığı ulusal olmayan müziğe "Türk müziği- pardon musikisi" hem de san'at diye asıl Türk olan müziği sanatsızlaştıran müzik, Türk müziği değildir. Adıyla sanıyla, Tatyos'ların, Ando'ların, Dede'lerin birlikte yaşadıkları Osmanlı'nın saray müziğidir. Eğer bu gün adını Türkiye Cumhuriyeti koyduğumuz ülkede yaşayanların müziğine Türk müziği dersek yakışır, bunun dışında bir müziğe Türk Müziği denilmesini yersiz, hatta ayıp buluruz. Üç yüz yıllık geçmişimizin soyağacında Türk olmayan yoktur. Babam da 9.5 yıl askerliğinin 3.5 yılını Çanakkale Savaşlarında Türklük adına yapmış, Türklüğünden şüphem yoktu. Ama Şevkefza, Ferahfeza, Ruhnüvaz, Mücenneb-i Kebir.... vb.

sözcüklerden birşey anlamıyordu. İlk uşumu kurcalayan da bu oldu zaten, ya babam Türk değildi, ya bu müzik Türk müziğı değildi. Ben aradım ve buldum; babam öz be öz Türktü ama sözkonusu bu müzik Türk değildi.

Bir bölüm Türkçüler, Amerikaya Kamçatka'dan geçen ilk insanların Türkler olduğunu, bir çağlayanın taşlarına bakıp "buranın taşları niye gara," demişler de, NİYEGARA çağlayanının adının oradan kalma olduğunu, bir ırmağı bakıp "amma uzun" demişler de, o ırmağın adının "AMAZON" kaldığını söylemekte. 3500 yıl önceki Mezopotamya uygarlığının Türkler tarafından kurulduğunu söylerlerken, Kürtlerin Mezopotamyanın adının Kürtçe olduğunu (mezra-pota) dan geldiğini söylemelerine ve de bunu savunmalarına, önyak olduklarının farkında olmuyorlar. Kin kini, sevgi sevgiyi, ırkçılık ırkçılığı vb. getirir. Amerika'ya yerleşen bunca Avrupalı ve Afrikalı, bir gün geldikleri yerlerinin özlemine çekmez, oraya gitmeyi düşünmezlerken, bizler ne geldiğimiz yeri bırakıyor, ne de bulunduğumuz yerleri kimseye veriyoruz. Öyle derler ki; bir vaizi dinleyen açık sözlü kişilerden biri, vaizin Allahın yerini anlatırken; ne altımda, ne üstümda, ne sağımda, ne solumda, ne önümda, ne ardımdadır deyince, bizimki vaizin bileğinden tutup "ey arkadaş benim diyeceksin de, dilin tutmuyor" demiş. Bu fıkraya göre, bizim Türkçüler de; dünyada Türklerden önce kimsenin bulunmadığı iddiaları karşısında " var iken o, yok idi..." Mevlid başlangıcındaki deyim gereğı " Türkler var iken, dünyada hiç bir insan yoktu" diyecekler de dilleri

tutmuyor. Bunca bencil ve ırkçı tutumumuz, geçmişte bizleri iyi tanımlamadı, bu günkü sürgitçiliğimizle de, bu tanımlanmamızın eksilmemesini sağlıyoruz. İnsan olduğumuzla öğünüp, bulunduğumuz yerin yurtluk hakkını verirsek bize yeter. Yurdumuzun halk olarak yaptığı müziğe de, yurdumuzun adına uygun ad vererek, Türk müziğı diyeceğiz. Müziğın ırkı olmaz, müzik benimşenen yerdeki halkın adını alan adla anılır.

a)Osmanlı Divan Müziğı: Bir sekizlide 1/2 aralığa oktav, 3/4 aralığa dörtlü, 2/3 aralığa beşli aralık denilen Osmanlı Divan Müziğı sisteminde, perde olarak da 9 komalık tam ses aralığına tanın (imi T, diyezi X, bemolu bb), 8 komalık aralığa büyük mücennep (mücennebi kebirden, imi K diyezi # bemolu yok), 5 komalık aralığa küçük mücennep (mücennebi sagirden, imi S diyezi # bemolu b), 4 komalık aralığa bakiye (imi B diyezi # bemolu b), 3 komalık aralığa eksik bakiye (imi E diyezi ve bemolu yok) ve bir komalık aralığa (fazladan- imi F diyezi # bemolu d) denir. Adları aynı kalan bu aralıkların imleri, Arel'den sonra değışime uğramış şimdiki imleri, yukardaki gibidir. Bir tam ve bir bakiye aralıktan oluşan 12-13 komalık aralığa ise artık iki (imi A diyezi ve bemolu yok) denir. Demekki bu muzikte bir tam ses aralığı 1-2-3-4-5-8 komalık aralığa bölünmesi gibi bir durum vardır. Görüldüğü gibi de 9 komalık bir tam ses aralığında, bu bölünme eşit olmayan bir kurala bağlıdır. Daha da açık bir deyimle bu bölünmenin kuralı, kuralsızlıktır.

Osmanlı Divan Müziğinde perde adlarına gelince; örnek alacağımız bir do major (çargah) dizide, 9 komalık DO-RE aralığı (portenin altında birinci ek çizgiden başlayarak) kaba çargah, kaba nim hicaz, kaba hicaz, kaba dik hicaz gibi $0+4+1+3+1=9$ aralıklara, 9 komalık RE-Mİ aralığı; yegâh, kaba nim hisar, kaba hisar, kaba dik hisar, hüseyini aşiran gibi $0+4+1+3+1=9$ komalık aralıklara bölünmüştür. 4 komalık Mİ-FA aralığı, hüseyini aşiran, acem aşiran olarak arada başka perdesi yoktur. 9 komalık FA-SOL aralığı; acem aşiran, dik acem aşiran, arak, geveşt, dik geveşt gibi $0+1+3+1+3+1=9$ komalık aralıklara bölünmüştür. 9 komalık SOL-LA aralığı; rast, nim zirgüle, zirgüle, dik zirgüle, dügâh gibi $0+4+1+3+1=9$ komalık aralıklara bölünmüştür. 9 komalık LA-Sİ aralığı; dügâh, kürdî, dik kürdî, segâh, pûselik gibi $0+4+1+3+1=9$ komalık aralıklara bölünmüştür. 4 komalık Sİ-DO aralığı; pûselik, dik pûselik, çargâh gibi $0+3+1=4$ komalık aralıklara bölünmüştür. Üçüncü aralıkdaki DO'dan sonraki perdeler ise; DO-RE aralığındaki perdelerdeki kaba deyimi kaldırılır, aşağıdaki RE yegâh adı neva olur. RE-Mİ aralığındaki perdelerdeki kaba deyimi kalkar, alta hüseyini aşiran olan Mİ perdesinin adı hüseyini olur. Mİ-FA aralığında aşiran eki kalkarak FA perdesinin adı acem oluyor. FA-SOL aralığındaki; dik acem aşiran perdesi acem, arak 'ın adı eviç, geveşt'in adı mahur, dik geveşt'in adı da dik mahur, rast perdesinin adı da gerdaniye oluyor. SOL-LA arası; alttaki nim zirgülenin adı nim şehnaz, zirgüle-şehnaz, dik zirgüle-dik şehnaz, dügâh da

muhayyer oluyor. LA-Sİ arası; aşağıdaki kürdî perdesinin adı sümbüle, dik kürdî-dik sümbüle, segâh-tiz segâh oluyor. Böylece oktavında bile adları değişik, eşit olmayan 24 aralık sistemi, elde edilmiş şeklinin de iki tür bilimsel yolu bulunan, Osmanlı Divan Müziğinin perde adlarını verdik. Bu müzikte ses tonu olarak, batının nota sistemi kullanılırken, ikinci aralıktaki la sesi, yani diapazonun saniyede yaptığı 440 titreşimin çıkardığı ses, dördüncü aralıktaki RE-neva sesi olarak uygulanır. Görüldüğü gibi de, bu müzik sisteminde, sekizli-beşli ve dörtlü aralıklar çok önemlidir. 22 komalık dörtlü aralığa tam dörtlü, 31 komalık beşli aralığa tam beşli denilip, dizi yapımında bu aralıklara çok önem verilip, (niseb-i şerife) şerefli oran diye adlandırılır. Tam dörtlü ve tam beşlilerden yapılan 13 basit makam, Osmanlı Divan Müziğinin ana makamları olup, halk müziğinden alındığı söylenmektedir. Çarâh, pûselik, kürdî, rast, uşak, hüseyini, neva, hicaz, hümayûn, üzzâl, zirgüle, karcığâr, suzinak adlarındaki bu basit makamlar nasıl olmuşsa adlarını gene acem-arab dilinden almışlar. Bu makamların halk müziğimizde kullanıldığı doğrudur ama, bu adların halkın ağzından çıktığı adlar olması olanaksızdır. Bu sav da; sıkışıkça halk müziğine dayanarak Türklük deyimine dayanak arama taktiği içindedir. Bu müzik sisteminde, niseb-i şerife diye adlandırılan tam dörtlü ve tam beşli altı tanedir. Çargâh, pûselik, kürdî, rast, uşak ve hicaz tam dörtlülerine birer tam ses (tanini) eklenerek gene altı tane tam beşli yapılırken, uşak beşlisinin adı hüseyini beşlisi olur. Çargâh

ve rast makamlarının dışındaki onbir basit makam, kendi dörtlü ve beşlileri ile yapılmamaktadır, bir tür birleşik makam niteliği gösterirler. Osmanlı Divan Müziğinin ses merdiveninin temeli budur.

Makamsal yapıya gelince; basit, birleşik, şed (göçürülmüş) makamlar diye üç türlü dizi yapılır. Basit makamların onüç adedinin adları, yukarda verilmiştir. Bu makamların dörtlü ve beşlilerinin, yahut göçürülmüş makamların bazı bölümlerinin birleştirilmesiyle, birleşik makamlar yapılmıştır. Şed (göçürülmüş) makamlar ise, bir makamın bulunduğu yerden, yani karar yerinden, başka bir karar yerine göçürülmesi ile yapılır. Göçürülmüş (bizim dediğimize bakmayın, bu müziğin sevdalıları şed derler) makamlara örnek verirse; Do major çargâh makamı FA üzerine göçürülürse adı acem aşiran, SOL üzerine göçürülürse adı mahur makamı olmak üzere, bir makamdan üç makam yapılmıştır. LA minör Puselik makamı, SOL üzerine göçürülerek nihavend, RE üzerine göçürülürse sultan-i yegâh, MÎ üzerine göçürülerek ruhnüvaz olmak üzere bir makamdan, inici şekliyle şehnaz pûselikle, kendisiyle beş makam yapılmıştır. Kürdî makamı; MÎ üzerine göçürülerek aşkefzâ, RE üzerine göçürülerek feranmümâ, SOL üzerine göçürülerek kürdili hicazkar olmak üzere kendisiyle birlikte dört makam yapılmıştır. Basit makamların hicaz-hümayun, üzzal ve zirgüle makamları aynı soydan olup, hicaz dörtlüsüne rast, puselik, uşak, hicaz beşlileri eklenerek yapılmış bir tür birleşik makam gibidir. Osmanlı

Divan Müziğinin bu küçük inceleme ile anlatımı olanaksızdır. Biz burada sistemin çatısını belirleyip, diğer müziklerle oranlamasını yapmayı amaçlıyoruz. Aynı perdenin pestde ve tizde ayrı adlarda, hem de anlamını bilmediğimiz yabancı dilden olarak, aralıkların değişik imlerle gösterilmesi, altı tam dörtlü ve beşliden yüzlerce makam yapılması gibi yöntemlerle yapılan karmaşa kuralı, aklın zor alacağı bir bilim durumuna getirilmiş. Biz bu durumu, hippilerin sorumsuz yaşamın aexistentialisme (varoluşçuluk) adıyla felsefe yapan, J.Paul Sartre'ın kuralına benzetiyoruz. Önce başıboşluk sürmüş, sonra bu başıboşluğa bilimsellik yakıştırılmış gibimize geliyor. Oysa çağdaş batı müziği, önce kurallarını koymuş, sonra bu bilimle sanat yapılmıştır.

Arap, Acem ve Osmanlı Divan Müziği sisteminin, Yunan ve Bizans'dan geçme olduğu, en son Osmanlıya İran ve Araplardan geldiği, birçok batılı yazarlarca ileri sürülmüştür. Bu gerekçe ile olsa gerekli; Yahudi Melhaim'in TV.de de gösterilen programında Osmanlı Divan Müziği yer almadı. Osmanlı Divan Müziğinin son kuramcılarında sayın H.S. Arel bu müziğin Türk sistemi olduğunu, Yunan, Bizans, Acem ve Arap müziklerinden gelmediğini savlayan, T.C. Kültür Bakanlığı 865 sayılı dizi kitapda toplanan yazılarında, reddediş savını, tıpkılıp arayarak yapmıştır. Adını verdiğimiz bu kitaptan bazı bölümler alarak, sayın Arel'in ne dediğine bir bakalım.

(Devam edecek)

AĞIN'IN ÖYKÜSÜ

Zeliha NERGİZ

Ağın'ın suyu havası hoştur
Gitmiş Ağın'lılar içi bomboştur
Ne olur gelsen de görsen Ağın'ı

Ağın'ın doksan dokuzu memur
Giymedin sırtına kürk ile samur
Ne olur gelsen de görsen Ağın'ı

Yabancılar geldi Ağın şenlendi
Mezarda ölünün ruhu dinlendi
Ne olur gelsen de görsen Ağın'ı

Ağın'ı üçe bölmüş deresi
Kurumuş suları gelmiyor sesi
Kenarında vardı bir medresesi
Ne olur gelsen de görsen Ağın'ı

Gittiniz gurbete, kapınız kitli
Kabirde ölümler hâlâ ümitli
Yabancıyı görüp oluyor mutlu
Ne olur gelsen de görsen Ağın'ı

Altmış yaşındayım Ağın böyledir
Mebusların verdiği sözler nerededir
Vergi ile zamlar halkı inletir
Ne olur gelsen de görsen Ağın'ı

Ağın'ın bir mebusu nedense yoktur
Vaad edilenin aslı esası yoktur
Atılan palavralara karnımız toktur
Ne olur gelsen de görsen Ağın'ı

Ağın'ın sorunu bilene çoktur
Ne yazık halinden anlayan yoktur
Yolu var, ne yazık köprüsü yoktur
Ne olur gelsen de görsen Ağın'ı

Ağın'ın tabiat yapısı güzel
Başına örttüğü örtüsü güzel
Allah'ın verdiği ahlâkı güzel
Ne olur gelsen de görsen Ağın'ı

Ağın'ın suyu havası güzel
Cennete benzeyen köşesi güzel
İçinde meleşen kuzusu güzel
Ne olur gelsen de görsen Ağın'ı

Ağın'dan niçin geri kaçarsın
Karının kızının başın açarsın
Allah'tan korkmadan şarap içersin
Ne olur gelsen de görsen Ağın'ı

Ağın birlik oldu fabrika yaptı
Yabancılar gelip elini attı
Parasını yiyip iflasa itti
Ne olur gelsen de görsen Ağın'ı

Sen Ağın'lısın bu davet niye
Ağın'a hiç katkı olmadı niye
Annen baban senden bekler fatiha
Ne olur gelsen de görsen Ağın'ı

Gece hastan olsa doktoru yoktur
Eczanesinde ilacı yoktur
Yolu var ne yazık köprüsü yoktur
Ne olur gelsen de görsen Ağın'ı

Çayın üzerinde vardı üç köprü
Ellerinde sade kazma kürekti
Bilekleri vinçti, kalpleri perkti
Ne olur gelsen de görsen Ağın'ı

Nerde üç köprüyü yapan ustalar
Şimdinin yaşlısı, genci, hastalar
Gül yerine dikenleri desteler
Ne olur gelsen de görsen Ağın'ı

Ağın'ın tek isteği bir güzel köprü
Büyüğün küçüğün yüreği dertli
Her şey iki katlı her şey fiyatlı
Ne olur gelsen de görsen Ağın'ı

FOTOĞRAFLARLA ANILAR

Soldan Sağa (Ön Sıra):

- 1-Ibahim Satır (ölü),
- 2-Murat-Dicle Soylu,
- 3-Gülsen Satır,
- 4-Özdilek Tüzün,
- 5-Taner Berikman.

(Orta Sıra): 1-Sebahat
İkinci, 2-Müzeyyen Aksoy,
3-Fahire Soylu,
4-Fatma Öztürk,
5-Bayan Satır, 6-.....,
7-Naciye Özkul (ölü).

(Arka Sıra): 1-Hüseyin
Aksoy, 2-Ülkü Soylu,
3-Saadettin Soylu (ölü),
4-Sedat Özkul, 5- Nihat
İspir, 6-Nedim
Gençosman (ölü),
7- Gülcan Öztürk,
8-Münire Gençosman,
9- Nazmi Apak (ölü),
10-Aysel Soylu,
11- Vakıf Özkul, 12- Halim
Özkul (ölü),
13- Hüseyin Tüzün (ölü)

Soldan Sağa (ön Sıra):

- 1-Dicle Soylu, 2-Özcan
Öztürk, 3-Fatma Öztürk,
4-Fahire Soylu-Murat
Soylu, 5-Necla Apak
(Atalay),

(Arka Sıra): 1-Fatma
Beydemir (ölü), 2-Zeynep
Beydemir, 3-Sabahat
İkinci, 4-.....,
5-Vasfiye Bilgin (ölü),
6-Özdilek Tüzün,
7-Ülkü Soylu.

Soldan Sağa : 1-2 Gülcan-Özcan Öztürk Kardeşler, 3- Metin Tüzün, 4-Necla Apak(Atalay),
5-6 Mahmut-Sabahat İkinci'nin çocukları, 7-Dicle Soylu, 8-Murat Soylu

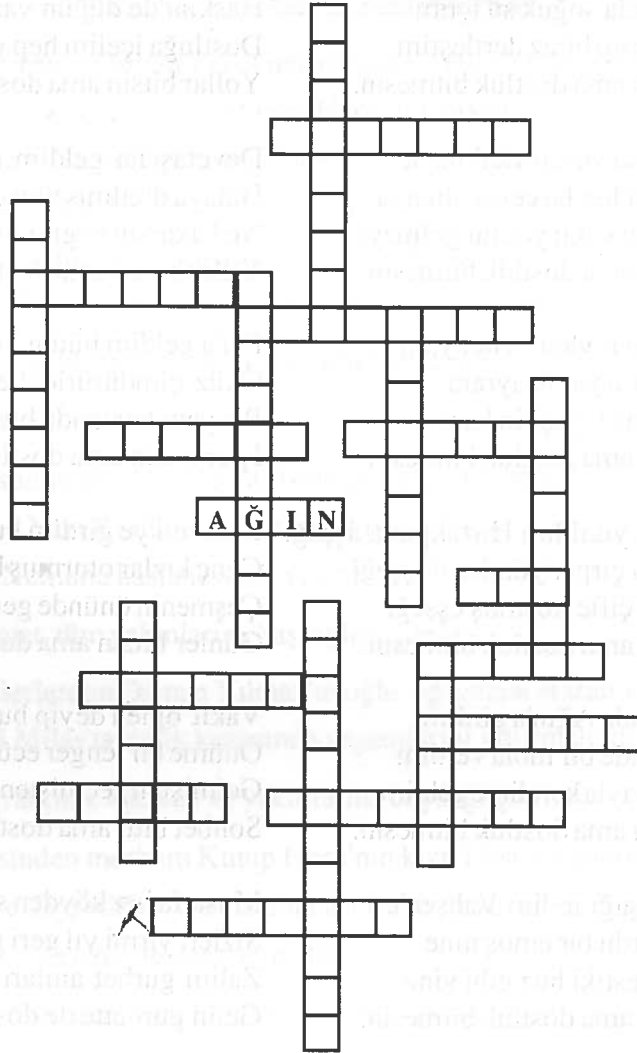
1930'lu yıllar
Şeref Hocaoğlu-
Deli Osman

Fotoğraflar: Aysel Soylu Serin Albümünden

Hazırlayan: Kemal NİKSARLI

Kelimeleri kare sayısına uygun olarak yerleştiriniz.

1-AĞIN	8-ŞENPINAR	15-PEĞLER
2-TATARAĞASI	9-KALECİK	16-HOŞİRİK
3-ANDİRİ	10-APUŞMA	17-UZUNGİL
4-ALİUŞAĞI	11-ÇAYIRLIK	18-KUZGEÇE
5-HEKAMAT	12-PUL	19-KOÇAN
6-M.HÜSEYİN	13-HAKKO	20-NİKSARLI
7-OSMANBAŞI	14-HOPLAR	21-ÇELEBİDERESİ

DOSTLUĞA YOLCULUK

Mustafa ÖZDEM

Atıma atladım heybe terkimde
Dolaştım şöyle bir memleketimde
Hasta tökel var mı sorayım kimde
Yıllar bitsin ama dostluk bitmesin.

Havnada uğradım güllü bibime
Yaş kuru ne varsa koydu cebime
Kara petek balı yığıdı önüme
Yollar bitsin ama dostluk bitmesin.

Cigaram bitmeden Küzne'ye geçtim
Aşşağı paharda soğuk su içtim
Pornekte oturup biraz dertleştim
Dertler bitsin ama dostluk bitmesin.

Ecüzlüde karar verdim kalmaya
Gitmişken bir heybe ceviz almaya
Eşten dostdan vakit yoktur gelmeye
Yollar bitsin ama dostluk bitmesin.

Ekirek'ten seyreyledim her yanı
Andiri'de içtim yayık ayranı
Gözümü yaşarttı yeşilin kanı
Yollar bitsin ama dostluk bitmesin.

Karadağ'dan yıkıldım Hozakpur'a aşşağı
Alçak damda çırpar yünden döşşeği
Hozakpur'lu çifte koşmuş eşşeği
Yollar bitsin ama dostluk bitmesin.

Öğlen ezanında Ağın'a girdim
Çınarın dibinde bir mola verdim
Dostların çayıyla kendime geldim
Yollar bitsin ama dostluk bitmesin.

Eğnik'ten aşşağı indim Vahşen'e
Atımı durdurdu bir emoş nine
Bir karpuz kestiki buz gibi yine
Yollar bitsin ama dostluk bitmesin.

Yolun sonunda vardım Zabolbar adasına
Daldık İnayet ağanın sobalı odasına
Önce bize sarıldı sonra tabakasına
Yorgunluk bitsin ama dostluk bitmesin.

Hünü'de oturmadım içinden geçtim
Grani'de yorgunluk kahvesi içtim
Hısim akrabayla hep helallaştım
Yollar bitsin ama dostluk bitmesin.

Terim soğumadan yola koyuldum
Haskini'de düğün var diye duydum
Dostluğa içelim hep yudum yudum
Yollar bitsin ama dostluk bitmesin.

Devetaşı'na geldim dağlar sigiler
Halaya dizilmiş tüm çevre köyler
Ne bakarsın el gibi oyna diyiler
Yıllar bitsin ama dostluk bitmesin.

Pul'a geldim bütün köylü çaylarda
Öküz çimdürürler hep bu aylarda
Bir yanı bostanda bir yan bağlarda
İşler bitsin ama dostluk bitmesin.

Bademli'ye girdim bulgur haşliler
Genç kızlar oturmuş badem içliler
Çeşmenin önünde gençler yaşlılar
Günler bitsin ama dostluk bitmesin.

Vakit öğlen deyip buyur ettiler
Önüme bir lenger ecür gettiler
Gelmişten geçmişten atıp tuttular
Sohbet bitti ama dostluk bitmesin.

Mustafa her köyden selam getirdi
Sizleri yirmi yıl geri götürdü
Zalim gurbet anıları bitirdi
Gelin gurbette de dostluk bitmesin.

Ağustos 1992/Bademli

ARAMIZDAN AYRILANLAR

- ★ Ağın eşrafından merhum Osman Zeki Gençoşman ve Nesibe Gençoşman'ın kızları, merhum Kemal Zeki Gençoşman, merhume Nermin Korkmaz, Ayşe Kopan, Meliha Hocoğlu'nun ablaları, Derneğimiz eski Yönetim Kurulu üyemiz Yıldız İrengün, Behice Pehlivanlı, Behiç, Alâattin, Dr. Erdinç ve Artanç Köksal'ın anneleri, Hukuk Fakültesi eski genel sekreteri merhum Muhittin Köksal'in eşi Hatice Köksal kaldırıldığı Ahmet Örs hastanesinde 29-Ağustos-1994 günü 94 yaşında vefat etmiştir.
- Ölüye Tanrıdan rahmet tüm yakınlarına baş sağlığı dileriz.

Not: İrengün, haberi çok geç ilettiğinden, gecikmiş bir haber olarak yayınlıyoruz.

- ★ Merhum Ekrem İspir'in eşi, Dr. Nevzat İspir, Nebahat Özdem, Nedret Çelik ve Derneğimiz üyesi ve Yazı Kurulu üyemiz Nihat İspir'in anneleri Vasfiye İspir 2-Kasım-1994 günü Ankara Numune hastanesinde vefat etmiştir.
- Ölüye tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.
- ★ Vahşen'li Eşrefgillerlerden Osman Yılmaz'ın oğlu öğretmen Harun ve eşi Çiler Yılmaz 6 Kasım 1994 günü Milas'ta trafik kazasında yaşamlarını yitirmişlerdir.
- Ölenlere Tanrıdan rahmet, ailesine ve yakınlarına baş sağlığı dileriz.
- ★ Ali uşağı mahallesinden merhum Kutup Hoca'nın kızı, Hastekli merhum Ahmet Fırat'ın eşi, İsmet ve Ziyaeddin Ağın'ın ablaları İbrahim ve Yusuf Fırat'ın anneleri 3-Aralık-1994 günü Alaşehir'de vefat etmiştir.
- Ölüye Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

AĞIN

H A B E R L E R

★ **D**iyarbakır Dicle Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesinde Yard. Doç. olarak görev yapan hemşehrimiz Köksal Beydemir, aynı Fakültenin Dekan Yardımcılığına atanmıştır. Kendisini kutluyor ve yeni çalışmalarında başarılar diliyoruz.

Ayrıca bir çok arkadaşını Ağın dergisine abone yaptığı için kendisine ve arkadaşlarına teşekkürlerimizi sunuyor, yazılarını bekliyoruz.

★ **Z**abulbar'lı merhum Ağadayı'nın oğlu A.Halim Özer 6-Şubat-1995 günü Ankara Atatürk Göğüs Hastalıkları Merkezinde başarılı bir akciğer ameliyatı geçirmiştir. Kendisine ve ailesine geçmiş olsun dilekelerimizi iletiyoruz.

AĞIN

T E Ş E K K Ü R

2-Kasım-1994 tarihinde Ankara'da kaybettiğimiz Sevgili Annemiz Vasfiye İspir'in vefatı dolayısıyla, cenaze törenine katılarak, evimize gelerek veya telefon ve telgrafla taziyetlerini bildirerek büyük acımızı paylaşan bütün akraba, dost ve hemşehrilerimize gönül dolusu teşekkürlerimizi sunarız.

Dr.Nevzat İSPİR

Nebahat ÖZDEM

Nedret ÇELİK

Nihat İSPİR

AĞIN VE MALATYA HABERLERİ

İsmail BEYDEMİR

- 1- **M**alatya'da oturmakta bulunan Hozakpur'lu, TCDD. 5.İşl .Revizörlüğünden emekli Fevzi Onbaşı adı ile tanınan, Fevzi Akbayır, Ocak/1995 ayının son haftasında ölmüştür. Değerli Hemşerimize Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.
- 2- **A**ğın İlçe Maliyesinde odacı iken emekli olup, Ağın'da yerleşen Mehmet Sönmez, Şubat/1995 ayının ilk haftasında Ağın'da ölmüştür. Hemşehrimize Tanrıdan rahmet, yakınlarına başsağlığı dileriz.
- 3- **A**dana'da oturmakta olan, Rıfkı Serttaş ve Turan Karnak'ın kayınbiraderleri, rahmetli Aksata ağabeyimizin oğlu Kemal, Şubat'ın ilk haftasında Adana'da ölmüştür. Ölüye Tanrıdan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.
- 4- **A**ğın Kaymakamlığının düzenlemesi ile, Ağın yöresinde domuz sürek avı yapılmış, 80 domuzun öldürüldüğü söylenmektedir. Hozakpur'dan Ağın'a domuz korkusu ile yayan gelinemediği , domuzların derelerde toplandığı söylenmektedir. Bu sürek avının yinelenmesinde yarar olacağı kanısı ile, sayın Kaymakamımızı bu girişiminden ötürü kutlarız.

SAYIN ÜYELER VE SAYIN ABONELER

Üye aidatlarınızı ve Dergi bağışlarınızı bu sayıdan itibaren yayınlıyoruz.

Lütfen, Dergimizde bildirilen 101843 nolu Posta Çeki hesabına Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği adına yatırınız.

AĞIN

1993-1994-1995 YILI DERNEK ÜYE AİDAT BORÇLULARI

<u>Üye No</u>	<u>Adı ve Soyadı</u>	<u>Borç Tutarı</u>	<u>Üye No</u>	<u>Adı ve Soyadı</u>	<u>Borç Tutarı</u>
4.	Mehmet Alp	240.000	51.	Mustafa Onarhoğlu	240.000
6.	İsmail Ercan	120.000	56.	Atilla Sakallı	240.000
7.	Mehmet Ali Bilir	240.000	62.	Kemal Güliter	240.000
8.	Ahmet Demirkol	120.000	63.	Hasan Özdem	240.000
13.	Mevlüt Çetin Uyanık	240.000	69.	M. Kemal Yandımata	240.000
14.	B. Mete Özcan	120.000	71.	Aysel Gençosmanoğlu	360.000
15.	Bülent H. Acar	120.000	74.	Mehmet Orhan	400.000
18.	Mürvet Sakallı	120.000	76.	Ali İkinci	360.000
19.	Saadet Turan	240.000	78.	AhmetKorkmaz	240.000
22.	M. Ali Karakaş	240.000	81.	İhsan Karaoğlu	240.000
26.	Fikret Tayaz	240.000	82.	Gültekin Yandımata	240.000
27.	Müberra Sübenmen	120.000	85.	Mustafa Öney	240.000
28.	Kemal Niksarlı	240.000	96.	Abdulhalim Özer	120.000
29.	Fulya Çakar	240.000	99.	Nadir Yılmaz	120.000
33.	Ö. Oktay Gençosmanoğlu	420.000	101.	Hüseyin Kasım Gündüz	360.000
36.	B. Yıldız İrengün	240.000	102.	Hüseyin Kaya	240.000
37.	Ahmet Deviren	240.000	103.	İrfan Niksarlı	300.000
38.	Selahattin Özdil	240.000	108.	F. Pervin Bilir	240.000
39.	M. Turgut İkinci	360.000	109.	Y. Murat Soylu	240.000
41.	Macit Yaşar	120.000	112.	Ö. Lütfi Uzunoğlu	240.000
42.	A. Ruhi Taşkın	240.000	114.	İlhan Tuncer	240.000
47.	İ. Hakkı Akbaş	360.000	115.	Nuran Demirel	240.000
48.	Vehbi Güzel	240.000	117.	Gül Göksu	120.000